

Savonarola.

»Kaj begaš po Florenciji ljudi,
Savonarola, mož nesrečni ti?

Kdo vedno bi se postil, bičal, kdo
noči premolil in slabil telo?

Kdo strasti sladke ogenj bi gasil,
kdo ne bi se življenja veselil?

In kdo bi vstavljaj srčnim se željam?
Drug ne kot ti, Savonarola, sam.

Zato ti jaz zapovedujem: Glej,
da več ljudi ne strašiš mi odslej!

Umolkni ti besede stroge glas . . .
tako odrejam papež Aleksander jaz!»

To pisal papež je . . . a ni bil tih
za božjo čast navdušeni menih.

Saj krivd ni bil, dejanj si slabih svest
in v srcu nosil je pokojno vest.

Krivicu vendar hudo storil je:
Resnico brez strahu govoril je.

A Rima ni se strašil . . . Bolj kot kdaj
v Florenciji je grehe šibal zdaj.

V besedah gromkih tožil je mračan,
kaj zreti mora stari Vatikan.

Do Rima glas se ta raznesel je,
srdu se Aleksander stresel je.

Zarotil se je grozno in zaklel
in govoriti v jezi je pričel:

»Pogine naj, četudi je svetnik,
če sam bi sveti Janez bil Krstnik!«

In zmagal je, seve, mogočni Rim,
in glas resnice je zadušil dim.

T. Doksov.

